

Redaktör Richard Svensson

Etablerad 2008

richard@ungafakta.se

Vissa monster är så bra idéer att de dyker upp igen och igen. Folk vill helt enkelt ha mer av dem. Ibland kommer samma monster tillbaka i en ny berättelse eller en ny version av den gamla berättelsen, men ännu oftare dyker det upp efterapningar – Andra monster som påminner väldigt mycket om just det där populära monstret. I Monsterklubben nummer tre, 2008 berättade vi om Grendel, som nog är det allra äldsta oftast kopierade monstret. I detta nummer ska vi titta på ett som är betydligt nyare.

1938 skrev science fiction-författaren Joseph W Campbell, Jr en ganska lång novell till tidningen Astounding Stories. Hans historia hette "Who Goes There?" ("Vem där?") och blev snabbt omtalad som en av de kusligaste berättelserna någonsin.

Handlingen i "Vem där?"

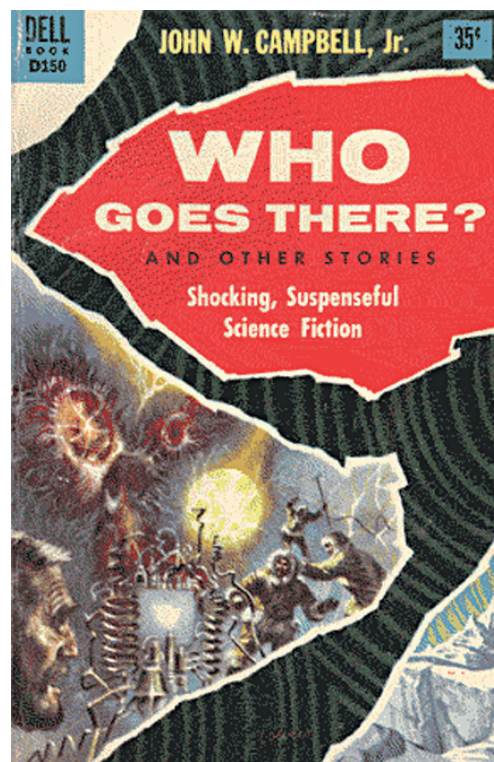
Novellen berättar om ett vetenskapligt läger i Antarktis och de 37 män som arbetar där. Lägre har redan funnits där ett bra tag då historien tar sin början och Campbell inleder med att berätta om lukten av unkna kläder, svett, fiskolja och blöta hundar som ligger tät i lägets baracker. Expeditionsledaren Garry är chefen för läget, men det är den jättelike, rödskäggige McReady som dominerar i historien. Han är, skulle man kunna säga, novellens hjälte, även om ingen traditionell hjälte egentligen finns i handlingen. Det visar sig att några medlemmar av expeditionen har upptäckt att det finns ett jättelikt föremål infruset i polarisen. Det är ett utomjordiskt rymdskepp, format som ett tefat. Det verkar som om det legat där i tiotusentals år. Man försöker tina upp skeppet med värmeladdningar, men eftersom skrovet är gjort av magnesium exploderar hela farkosten och ingenting blir kvar att undersöka. Men man upptäcker att en bit från där farkosten låg finns en kropp i isen, tydligen en varelse från skeppet.

Man skär ut ett stort stycke is med den främmande varelsen i och tar med isblocket tillbaka till lägret. Där tillåts isen sakta smälta medan biologen Blair övervakar händelseförloppet. Så småningom kan man se hur varelsen ser ut och alla i expeditionen blir illa berörda. Främlingen från rymdskeppet har en människolik kropp, men huvudet tycks vara täckt av blåa masklika utväxter och är försett med tre röda, stirrande ögon. Några av männen vill frysa ner varelsen igen, eftersom de fruktar att den kan vakna till liv. Men expeditionens forskare försäkrar att den är lika död som de infrusna mammutar man hittat i Sibirien.

Man bestämmer sig för att vakta den smältande isen i skift. När fysikern Connant sätts att bevaka smältningen går något fel. Han väcker Blair och berättar att varelsen i isblocket är borta. Strax får man reda på exakt vart den tagit vägen, då skällande och jämrande ljud kommer från slädhundarnas kennel. Varelsen har attackerat ledarhunden och håller på att suga in den i sin kropp. Samtidigt verkar det som om utomjordingen sakta håller på att förvandlas till en kopia av hunden. Männen kopplar upp en kraftigt strömförande kabel till en skyffel och använder den som en sorts elektrisk harpun för att döda varelsen. Man gissar att utomjordingen försökte ta hundens skepnad för att bättre smälta in i omgivningarna och kanske också för att så småningom kunna ta sig från Antarktis.

Men det visar sig att fasan inte är över där. Connant, mannen som sist sattes att vaka över isblocket, är också en varelse maskerad till något välbekant, i det här fallet en av expeditionens medlemmar. Också han dödas, men man upptäcker att delar som lossnar från monstrets kropp, till exempel ett finger, kan växa ut till en ny, fullvuxen varelse. Alltså måste alla spår av varelserna förstöras med eld. Snart vet man inte vem som är människa och vem som är rymdmonster. McReady kommer på ett idiotsäkert monstertest: Alla i lägret lämnar blod och i tur och ordning sänker man ner en upphettad metalltråd i blodproven. Eftersom även blodet är en levande del av varelsen kommer "monsterblodet" att reagera som ett sårat djur. Då de människolika varelserna blir avslöjade reagerar de med att återta sin gräsliga utomjordiska form, men blir snabbt dödade med den improviserade elektriska harpunen. Biologen Blair, som först undersökte monstret, har under händelsernas gång tappat förståndet och sitter inlåst i en stuga i utkanten av lägret. Då alla varelserna inne i barackerna blivit förstörda går McReady och de kvarvarande männen ut till Blairs stuga, men det visar sig att även han är ett av monstren. Efter att denna sista fasa blivit dödad och uppeldad upptäcker man en mystisk maskin inuti stugan. Det är en anti-gravitations-apparat, som varelsen skulle ha använt för att flyga ut ur Antarktis och tillbaka till civilisationen, där den snabbt skulle ha spridit sig bland människorna och till slut tagit över världen.

Joseph W Campbell, Jr är numera en välkänd science fiction-författare, men när han skrev "Vem där?" var han en bland många som skrev berättelser till olika tidningar under pseudonym; ett påhittat namn. Just då kallade han sig för Don A Stuart. Men när "Vem där?" började tryckas om i olika novellsamlingar skrev man in hans riktiga namn. Campbell fick så småningom jobb som redaktör för tidningen Analog Science Fiction and Fact och slutade då skriva berättelser. Fram till dess hade han dock producerat några av de mest påhittiga och stämningsfyllda science fiction-novellerna.

"Vem där?" i en samling med andra noveller av Campbell, Jr.

Historien blir film

Till slut fick Hollywood ögonen på "Vem där?". Howard Hawks, som var en av de stora filmproducenterna under 1950-talet, låg bakom den första filmversionen, som kom att heta "The Thing From Another World" (1951). Filmen skiljer sig från den berömda novellen på många sätt. Den är helt enkelt inte lika läskig. Filmversionen innehåller en hel del kuslighet och några ögonblick av plötslig skrämsel, men manusförfattaren Charles Lederer har valt att egentligen bara behålla idén av en polarstation under attack av en utomjording. Ingen av novellens karaktärer används i filmen och monstret är av en helt annan typ. I "The Thing From Another World" skickas en grupp militärer med kapten Patrick Hendry (Kenneth Toby) i spetsen till nordpolen. Där har en grupp forskare på en polarstation upptäckt ett främmande föremål som just kraschat ner i isen. De har kunnat följa tinget på en radar och vet att det rört sig mer som ett flygplan än en meteor. När de kommer till nedslagsplatsen upptäcker de att det är ett flygande tefat. Expeditionen försöker få loss farkosten från isen med sprängmedel men råkar förstöra den. Liksom i novellen hittar de en besättningsman från tefatet som lyckat ta sig ut, men varelsen är nu nedfryst i ett isblock. Väl tillbaka på polarstationen tinas utomjordingen upp av misstag (en man lägger en elektrisk värmefilt över isblocket) och börjar smyga runt på anläggningen. Under en snöstorm attackeras varelsen av slädhundar och blir av med sin ena hand. Då forskarna undersöker handen upptäcker de att varelsen, som är människolik, egentligen är en sorts växt. De inser att en ny hand snart kommer att växa ut på monstret. Inuti stationens växthus hittas märkliga svampväxter. Dessa är utomjordingens "barn" som kommer till då varelsen skickar ut frön eller sporer. I växthuset hittas också en död slädhund, tömd på blod. Det är alltså en sorts vampyr från rymden som är lös på polarstationen och snart faller de första människorna offer för monstret. Det visar sig dock att varelsen är känslig för eld och elektricitet. Till slut riggas en fälla. Man

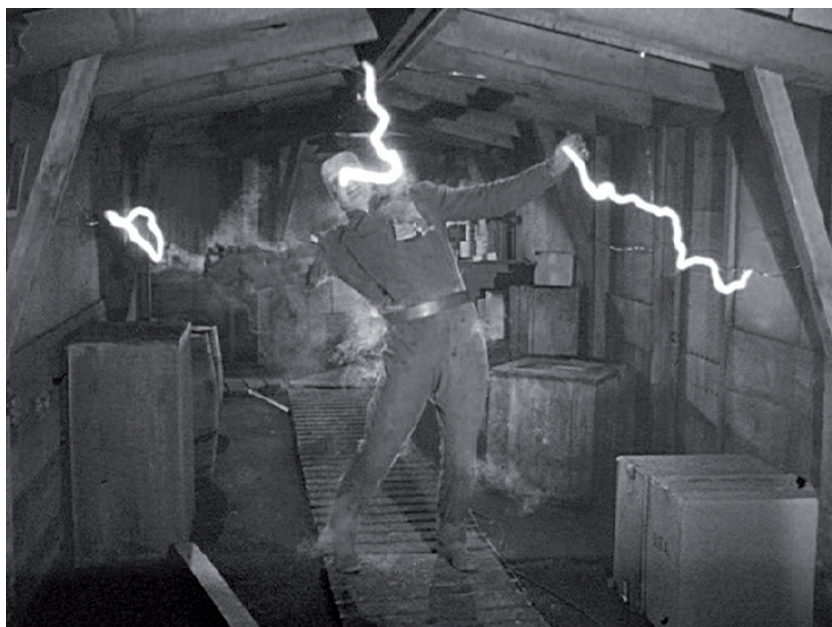
Styrfenan på det flygande tefatet sticker upp ur isen.

lägger ut ett elektrifierat galler på golvet i en tunnel och skickar en dödlig mängd ström genom "The Thing", vilket får monstret att krympa ihop till en skrumpen dvärg.

"The Thing From Another World" kom till i början på "Det kalla kriget", då USA och Sovjetunionen höll noga koll på varandras mängd kärnvapen. De amerikanska bomber som släpptes över Hiroshima och Nagasaki fick slut på Andra världskriget, men under åren därefter fick omvärlden se effekterna av bomberna på platser och människor. Det började växa en stark rädsla för att atom- och vätebomber skulle användas mot USA.

De forskare som utvecklade bomberna blev nu kritiserade och i de skräck- och science fiction-filmer som gjordes under 1950-talet framställdes vetenskapen oftast som något ont. "The Thing From Another World" är inget undantag. Forskarchefen på polarstationen vill till varje pris skydda utomjordingen och börjar till och med odla egna små thing-ar från de utväxter som hittades i växthuset. Han lägger krokben för hjältarna och menar att det är värt att offra hur många människoliv som helst för att bevara varelsen åt vetenskapen. I slutet faller han givetvis själv offer för monstret.

Monstret blir zappat med högspänning i slutet av filmen.

I Joseph W Campbell, Jr:s novell beskrivs utomjordingen som en riktig fasa, med sina masklika tentakler, tre ögon och formskiftande förmåga. I filmen påminner varelsen mest om Frankenstein-monstret. Den är klädd i en svart uniform, har fyrkantigt huvud och stora skor. Det är egentligen händerna som är minnesvärda. På deras knogar växer det ut horn och fingrarna slutar i tjocka klor. Detta vidunder klampar omkring genom polarstationens tunnlar och rum, medan det morrar och sliter sönder delar av inredningen. Varelsen betar sig alltså inte riktigt som man förväntar sig att en ras som är intelligent nog att färdas genom rymden skulle göra. Man får egentligen veta väldigt lite om utomjordingen. Den börjar automatiskt attackera människorna och alla på stationen (utom forskarchefen) bestämmer att den måste utrotas till varje pris.

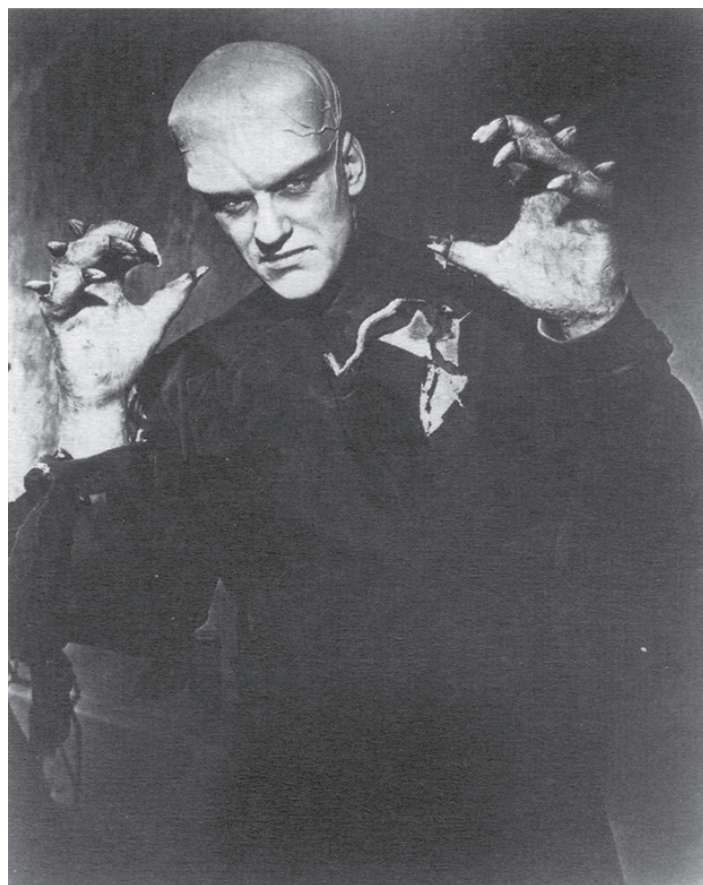
Det finns några inslag i handlingen som inte riktigt verkar passa in. Självklart finns det en söt hjältinna, Nikki Nichols (Margaret Sheridan), som kan skrika och klamra sig fast vid kapten Hendry när monstret är i krokarna. Det finns en kvinnlig forskare med på stationen, men hon syns bara i ett par scener och har inga repliker. Nikki är en sekreterare till forskarchefen och har tydligen haft en

Kapten Hendry och Nikki låter inget så vanligt som ett blodsugande rymdmonster komma i vägen för kärleken.

tillfällig kärleksaffär med kaptenen tidigare. Genom hela filmen gnabbas de kärleksfullt med varandra mellan monsterattackerna och hon serverar glatt hjältarna kaffe då de förbereder sig för att slåss mot utomjordingen. I en scen som tycks hämtad från en helt annan film har Nikki bundit fast kapten Hendry vid en stol och serverar honom strängt kaffe. Överhuvudtaget är stämningen på polarstationen ganska uppsluppen. Man kläcker kvicka kommentarer om vad som händer och kallar monstret för en "intelligent morot". Att folk stryker med ibland får bara hjältarna att rynka på pannan i några sekunder.

Som publik känner man därför att varelsen egentligen inte utgör något vidare hot – när som helst kommer hjältarna att ta kål på den. Det som faktiskt funkar väldigt bra i filmen är de korta snuttar där monstret dyker upp. Spänningen byggs upp i en scen då kapten Hendry och hans kamrater gör sig beredda på att gå in i ett rum där utomjordingen kanske gömmer sig. Både de och publiken förväntar sig att de troligen kommer att hitta varelsen inne i rummets mörker, men inte med detsamma. Men när Hendry sliter upp dörren står monstret precis på andra sidan, mitt framför dem. Då mannen slår igen dörren sträcker varelsen ut sin ena arm och krossar en del av dörrkarmen. Scenen då monstret kämpar mot slädhundarna i snöstormen är stämningsfull och i en annan sekvens kastar sig utomjordingen plötsligt in i ett rum där alla tagit skydd och tror sig vara trygga. En våldsam strid följer, viken slutar med att monstret börjar brinna. Alla dessa scener är effektiva och ruskiga. Då filmen kom 1951 ansågs de vara otroligt hemska.

James Arness som The Thing. Men egentligen ser man inte så mycket av monstret i filmen.

Skådespelaren James Arness spelade "The Thing". Detta var i början av hans karriär och långt senare skulle han bli känd för roller i westernfilmer. På TV spelade han under 1960-talet sheriff Matt Dillon i "Krutrök" och i slutet på 1970-talet Zeb Macahan i "Familjen Macahan". Hans tidigaste roller var ofta skurkar och råskinn av olika slag, framför allt för att han är nästan två meter lång. Sminkören Lee Greenway var ansvarig för monstrets utseende. Han experimenterade med en mängd olika förslag. Det sägs att han brukade prova hur effektiva maskerna var genom att sminka upp Arness och sedan köra en runda med honom genom Los Angeles. Vid ett tillfälle svimmade en kvinna då hon såg Arness i bilen och då visste Greenway att "de hade en vinnare". Då monstret krymper i slutet av filmen spelades dvärgversionen av 127 cm långa Billy Curtis.

"The Thing From Another World" blev en stor succé runt om i världen. I Sverige visades den under titeln "Fantomen från Mars". Den har under åren hyllats som en av de bästa science fiction-filmerna från sin tid och det var nästan självklart att någon så småningom skulle försöka göra en ny version av historien.

Carpenters "thing"

Detta skedde 1982, då regissören John Carpenter började planera sin egen version av historien. Carpenter var redan en framgångsrik filmskapare, inte minst med sin skräckfilm "Halloween", och tyckte om både den första filmversionen och Campbell, Jr:s originalnovell. Till slut valde han att använda novellen som grund till sin film. Denna gång finns det inga kvinnor på polarstationen och antalet personer i handlingen är mindre än i novellen. De viktiga personerna finns kvar, biologen Blair, som blir galen, expeditionsledaren Garry, med flera. Den handlingskraftige McReady spelas av Kurt Russel. Filmen börjar med att en ensam slädhund närmar sig det amerikanska polarlägret. Den är förföljd av

två män i en helikopter som skjuter på den. Då en av amerikanerna blir skadad besvaras elden och bägge männen omkommer. De visar sig ha kommit från ett norskt läger som dr Copper och helikopter-piloten McReady så småningom hittar. Lägret är ödelagt och de hittar liket av en man som skurit upp sina handleder. De finner också en groteskt förvriden kropp av en människolik varelse som de tar med sig tillbaka till sin polarstation. En andra helikopter upptäcker en enorm rymdfarkost som norr-männen tydligen delvis grävt fram ur isen. Biologen Blair

McReady (Kurt Russel) gör en gräslig upptäckt i "The Thing".

obducerar den förvridna kroppen hittad av Copper och McReady. Han kommer inte fram till mer än att varelsen tycks vara en halvformad människogestalt. Den främmande slädhunden har satts bland de andra hundarna i stationens kennel. Under natten får hundarna panik och då hundskötaren undersöker vad som händer ser han att den främmande hunden håller på att förvandlas. Dess päls slits av, tentakler och krabblika ben växer ut ur dess kropp, och en vätska sprutas ut över de andra hundarna. Strax dyker McReady och de andra männen upp. Inför deras ögon börjar hundarna infekterade av varelsens vätskor ändra form och McReady bränner dem alla med en eldkastare. En av varelserna hinner fly genom taket. Då Blair skär upp en av de döda hundarna visar det sig att en helt ny hund håller på att växa fram inuti djuret. Detta är ingen riktig hund, utan en utomjordisk varelse som imiterar hundens utseende. Snart har flera av männen blivit infekterade och är på väg att förvandlas till monsterversioner av sig själva. Precis som i novellen spårar man upp varelserna genom att hetta upp blodprov från alla och till slut återstår bara ett fåtal män. Då de går för att utföra blodtestet på den inspärrade Blair visar det sig att han förvandlats till ett storvuxet monstrum och bara McReady, som spränger Blair-monstret med dynamit, överlever mötet. Ytterligare en av männen verkar ha klarat sig,

"The Thing" på väg att kopiera en hund..

men varken han eller McReady kan vara säkra på om den andre är människa eller monster. De sätter sig ner i resterna av det förstörda lägret och delar på en whiskey medan polarnatten sluter sig runt dem.

Detta är förstås ett öppet slut, och det var också Carpenters mening. Han filmade visserligen ett slut till, där McReady blir räddad, men det gillade han inte och använde det aldrig. "The Thing" är en kuslig film, där man aldrig är säker på vem som är monster och vem som är människa. Men det den är mest ihågkommen för är de

otroligtäckliga och magvändande sekvenser där utomjordingarna avslöjar sig. Kroppar vänds ut och in, avklippta huvuden får ben och springer likt en spindel iväg längs golvet, och slemmiga tentakler tränger fram ur ögon och munnar. Makeup-experten Rob Bottin var ansvarig för monsterscenerna. Han jobbade med en ganska liten grupp medarbetare för att framställa alla hemska effekter i gummi och fuskblod. Monster-teamet skulpterade en mängd kroppar, huvuden, skinnfladda hundar, tentakler och annat gräsligt, som sedan kopierades i skumlatex. De flesta av varelserna är stora dockor, vilka styrs med tryckluft, kablar och käppar. Bottin hade väldigt kort tid på sig att få ihop alla effekterna och när hans anställda gått hem stannade han kvar i studion och arbetade vidare. Under flera veckor sov han extremt lite och livnärde sig i stort sett bara på Coca-Cola. Då hans arbete på filmen var över blev han tvungen att skriva in sig på närmsta sjukhus för att återhämta sig.

"The Thing" blev ingen framgång då den visades på bio 1982. Både kritiker och biobesökare tyckte att den var för dyster ochäcklig helt enkelt. De var först då den kom på video som den hittade sin publik. Numera räknas den som en av de bästa och mest effektiva skräckfilmerna någonsin. En uppföljare planerad för 2011 verkar vara på gång. Denna nya film sägs berätta om vad som hände i det norska lägret.

Ett avklippt huvud får ben i "The Thing".

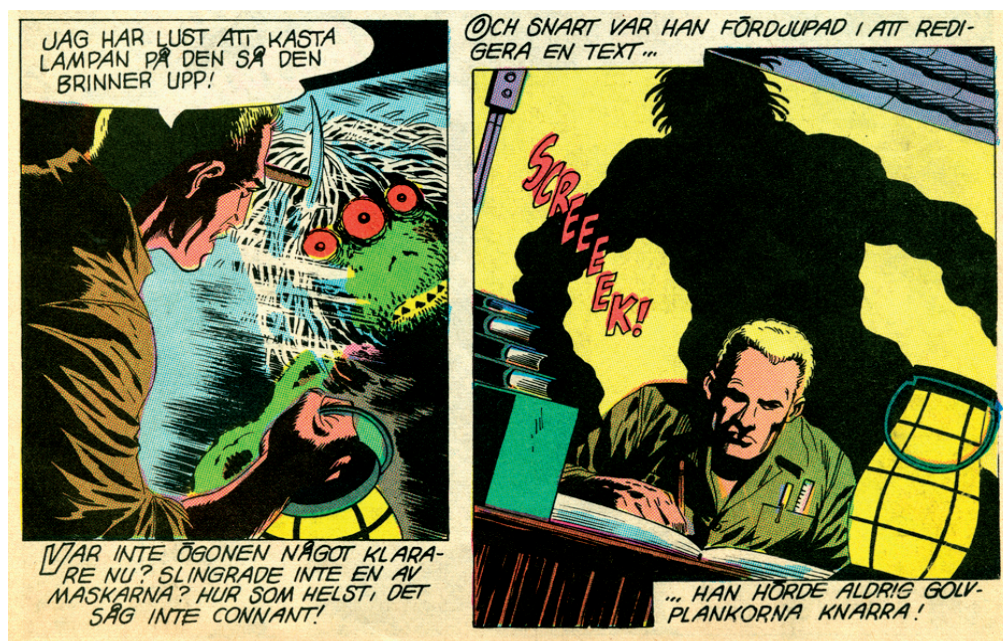
En våg av kopior

Idén som presenteras i novellen "Vem där?" är enkel men genialisk: En grupp personer isolerade på en begränsad yta upptäcker att monstret inte finns där ute, utan är redan mitt ibland dem. På 1950-talet

En av många filmer "inspirerade" av "The Thing"

dök det upp filmer som på olika sätt kopierade "The Thing From Another World", framför allt "IT! The Terror from Beyond Space" (1958). I denna film är hjältarna fast i ett rymdskepp medan ett smygande monster gör slut på dem en efter en. Denna film har ju i sin tur gjorts om till "ALIEN" (1979). Under de senaste 20 åren har oräkneliga skräckfilmer använt, och slitit ut, samma idé. Det är i stort sett bara miljön som man ändrar på. Man är inuti ett rymdskepp, i en sluten militäranläggning, i en bunker under marken, och så vidare. Det är en bra idé för en film. Man behöver inte visa monstret förrän i slutet – ju mindre man ser av det desto kusligare blir det. Man kan spela in hela filmen på ett ställe med en mindre grupp skådespelare. Allt blir billigt och spänningen, hanterad på rätt sätt, finns med hela tiden. Några exempel på sådana filmer är "Inseminoid" (1981), "Forbidden World" (1982), "The Terror Within" (1989) "Metamorphosis: The Alien Factor" (1990) och "Alien Terminator" (1995). Tyvärr kan jag väl inte rekommendera någon av dem.

Serieversion från 1980 av "Vem där?", ur tidningen "1999".

Idén till "Vem där?" har också används i böcker, ett rollspel och i minst ett avsnitt av TV-serien "Arkiv X".

Det finns också några riktigt bra serieversioner av "Vem där?", samt ett gäng serieuppföljare till Carpenters film. Det är intressant att se hur en novell kan ge upphov till en hel avdelning inom science fiction, särskilt på film. Den har fortsatt att få oss att rysa i sina olika former under årens lopp. Historien visar också att hur hemskt det än verkar att vara i samma rum som monstret så finns det kanske något som är ännu värre: Monstret kan vara du själv.

PC-spelet "The Thing", en uppföljare till Carpenters film.

"Vem där?" räknas som en av de läskigaste science fiction-novellerna. Men Frederic Brown sägs har skrivit den allra kortaste, "Knock". Här kommer den:

"Den siste mannen på jorden satt ensam i ett tomt rum. Plötsligt knackade det på dörren..."

När du läser den här historien, fylls du av hopp eller ryser du?

Ur Bestiariet!

Konstiga djur som naturvetare på medeltiden trodde fanns på riktigt!

Gulon

Detta glupska rovdjur sägs leva i norra Europas skogar och har ett kattlikt huvud, en hunds kropp och rävens svans. Biskopen Olaus Magnus (1490–1557) beskrev djuret först i sitt mäktiga verk "Historia om de nordiska folken" (1555), som också innehåller en massa andra fantasifulla beskrivningar om Skandinavien. Enligt honom finner man Gulon i norra Sverige, där den är fruktad för sitt vildsinta temperament. Den jagas dock för sin sträva, tjocka päls, vilken används till att göra vintermössor. Gulon är känd för sin omätliga hunger och sin förmåga att dräpa djur mycket större än det själv. Då Gulon slukat sina byten och är för mätt att äta mer, vilket man märker på att dess buk är spänd som ett trumskinn, letar den reda på två tätt växande träd och pressar sig själv mellan dem så att födan snabbare kommer ut som avföring. Sedan är den tillräckligt tom i magen för att fortsätta jaga och äta. Den engelska prästen Edward Topsell (1572 – 1625) skrev också ett bestiarium där han tog med Gulon. Han beskriver hur djuret egentligen föredrar att äta kadaver och berättar att befolkningen i norr aldrig åt dess kött, men ofta använde dess blod till en dryck som skulle öka kärleksruset på bröllopsnatten för nygifta par. Enligt Topsell levde Gulon i Tyskland och Holland.

Troligen är Gulon detsamma som järven, vilken heter Gulo gulo på latin. Både järven och Gulon har används som symboler för glupskhet (en av de sju dödssynderna).

Penny Dreadfuls

"Penny Dreadfuls" var under 1800-talet billigt tryckta tidningar med blodigt och sensationellt innehåll. Varje tidning hade sin egen anti-hjälte, det vill säga en ruskig figur som var huvudpersonen. I denna avdelning av Monsterklubben kommer vi nu att titta närmare på dessa figurer.

Sweeney Todd

Sweeney Todd var en galen barberare och seriemördare som troligen först dök upp i en Penny Dreadful som hette "A String of Pearls". Titeln anspelar på det pärlhalsband som en sjöman hade med sig då han gick in i Todds barberarsalong, för att sedan aldrig synas till igen. Pärlorna skulle ha lämnats till flickan Johanna Oakeley som en present

från hennes fästman Mark, vilken tycks ha försvunnit till havs. Johanna misstänker att Todd har fuffens för sig och klär ut sig till en pojke för att få anställning i Todds salong. Väl där gör hon den fasansfulla upptäckten att Todd skär halsen av sina kunder och kastar genom en falllucka ner kropparna i källaren, där hennes försvunne fästman Mark hålls fången och tvingas göra pajer av mordoffrens kött. Pajerna säljs sedan med stor framgång i Todds kompanjon Mrs Lovetts pajaffär. Så småningom lyckas Mark fly, Todd förgiftar Mrs Lovett och grips sedan av polisen och blir hängd.

1973 kom pjäsen "Sweeney Todd: The Demon Barber of Fleet Street" av Christopher Bond. Denna gjordes sedan om till en populär musikal av Stephen Sondheim. I denna version är Todd en oskyldigt dömd man som återvänder till London från straffarbete i Australien för att ta hämnd på de som förstört hans liv, framför allt domare Turpin. Då Turpin undkommer svär Todd att ta hämnd på hela världen istället och börjar mörda alla som kommer in i hans salong. Hans granne Mrs Turpin, som också är olycklig, hjälper honom i hans blodiga dåd och maler ner kropparna för att göra köttpajer av dem. I slutet av musikalen får Todd sin hämnd på Turpin men till ett högt pris. 2007 gjorde regissören Tim Burton film av musikalen, men historien hade redan filmats flera gånger tidigare under olika namn.

B-FILMERNAS ANFALLER!

Eegah!

Man kan dela upp filmer om grottmänniskor i två grupper: De som utspelar sig i urtiden, ofta med dinosaurier, och de som utspelar sig i nutiden, med en uppvaknad grottmän. Den bästa av det senare slaget är "Iceman" (1984), den sämsta troligen "Eegah!" (1962). "Eegah!", också känd som "Eegah His Name Written in Blood", har till och med äran att räknas bland de 50 värsta filmer som någonsin gjorts och det är inte helt oförtjänt. Filmen är en sorts udda blandning av monsterfilm och tonårsfilm. Historien börjar med att Roxy (Marilyn Miller) är på väg hem genom den kaliforniska öknen då hon nästan krockar med en jättelik grottmän (Richard Kiel) på vägen. Hon berättar om händelsen för sin pojkvän Tom (Arch Hall, Jr.) och för sin pappa (Arch Hall, Sr.). Pappan, som skriver äventyrsböcker, ger sig ensam ut i öknen för att hitta bjässen och ta ett foto av honom, men försvinner. Tom och Roxy söker efter honom och Roxy blir kidnappad av grottmannen, som tycks kalla sig Eegah. I hans grotta möter hon pappan, som börjat kommunicera med varelsen och också har teorier om hans ursprung. Eegah fattar snart tycke för

Roxy, som på pappans uppmaning "ska försöka stå ut med så mycket hon kan" för att hålla grottmannen nöjd. Det hela är väldigt oskyldigt och Roxy rakar till och med av Eegahs totemask-lik skägg. Till slut hittas de av Tom och alla lyckas smita iväg. En väldigt upprörd Eegah förföljer dem tillbaka till civilisationen, Palm Springs närmare bestämt, där han stormar in under Toms pool party, lyfter upp Roxy, blir skjuten av polisen (så klart) och drattar ner i poolen. Roxys pappa konstaterar att Eegah måste ha varit en av de jättar som gamla testamentet talar om.

"Eegah!" kom egentligen till som ett försök av Arch Hall, Sr att hjälpa sin son Arch Hall, Jr på traven i dennes karriär som ny rock-film-hjälte, a la Elvis Presley. Hall, Jr hade redan fått en hyfsad start som surf-rock sångare, men hade större planer på en Hollywoodkarriär. Följaktligen är "Eegah!" nedludad med ett antal sång och dansnummer. Det är dålig dans och dåliga låtar, alla skrivna av Hall Jr själv. Texten är inte lika viktig som att låten svänger och verkar mest bestå av på måfå valda ord som rimmar. Eller kanske det är stor poesi; vad vet jag? Ett exempel från låten "Brownsville Road": "A crazy things happen according to the code..The ford of the ghost, at the sign of the toad. Nobody lives at the Brownsville Road." Här är en annan goding (se om du hittar rimmet): "I wish I had a billion dollars and a banker's salary and I would buy up all the flowers to give to Valerie." Hall Jr ser i varje fall ut som en riktig popidol från 1960-talet, med en flätig plym av blont hår och ett tandkrämsvitt leende. Förutom Eegah har hjälten Tom också en rival i form av medlem i hans popband som ser exakt ut som 1980-tals artisten Rick Astley, med lika imponerande frisyra.

Eegah själv spelas av den 2,17 meter långa Richard Kiel. Det här var Kiels första långfilm och man kan inte förneka att han är väl vald för rollen. Det går inte att tycka illa om Eegah. Han snubblar förvirrat fram genom historien, halvt kvävd av ett stort fuskskägg (senare klippt av Roxy) och har problem med att få sin djurskinnsdress att hänga kvar på kroppen. Han kånkar på en jättelik, väldigt plastig klubba, vilken i slutet på filmen ses guppa omkring i swimmingpoolen. Senare blev Kiel berömd som den stältandade lönnmördaren Hajen i två James Bond-filmer.

Richard Kiel, beväpnad med klubba och tomteskägg.

Det finns ett antal tabbar och märkliga omständigheter i "Eegah!", som sig bör i en film av detta slag. För det första lilar medlemmarna i Toms band med hjärtats lust, men följer inte alltid låten de föreställer spela. Dessutom hörs i musiken ett piano, fast bandet inte har en pianist. Ibland har man kommit ihåg att klä Eegahs svarta skor med djurpäls, ibland inte. Eegahs grotta är gjord av gråmålad segelduk och fylld med skitiga skyltdockor, vilka tycks föreställa mumier av avlidna grottmänniskor. Rösterna verkar vara indubbade i efterhand och hänger inte alltid med handlingen. Vid ett tillfälle, då Roxy, Tom och Roxys pappa står ute i öknen hörs plötsligt en röst från igenstans: "Se upp för ormar!" Det kanske var tänkt att komma från någon av de tre skådisarna, men ingen rör på läpparna. Troligen är det en i kamerateamet som är omtänksam under inspelningen och sedan har man helt enkelt glömt bort att klippa bort hans röst. På samma sätt ryter Eegah genom hela filmen just ordet "EEGAH", för det mesta utan att öppna munnen.

På det hela taget är "Eegah!" en film som ser ut att vara gjord av glada amatörer och det är väl just det den är. Följande år följde Arch Hall, Sr upp denna anti-framgång med en ännu värre film, "Wild Guitar", åter med Hall Jr i huvudrollen, nu som pophjälten Bud Eagle "som bär med sig gitarren

Arch Hall, Jr, beväpnad med oljig frisyr.

varhelst han går". "Eegah!" har sina kvaliteter som en film man kan skratta åt. Dessvärre är dess största brott att den trots detta lyckas vara tråkig under långa perioder. Det är helt enkelt för lite grottman och för mycket pinsam dans och helvidriga poplåtar.

Det kan vara värt att tillägga att Arch Hall, Jr aldrig blev någon popstjärna trots ivriga försök.